

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena da vas zabavi i opusti, da vam vrati osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

AMORETA

Edicija: Voleti večno

Kerolajn Džonson
TRAGOVIMA SRCA

Darsi Landin
SUSRET SA SUDBINOM

Džin Adams
SNOVI NAŠE MLADOSTI

Edicija: Ljubav i vino

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA PRELEPE ŠARDONE

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA NESTAŠNE MERLO

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA ZANOSNE SOVINJON

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA EGZOTIČNE SAKE

Edicija: Misterija ljubavi

Ajla Grej
LUKA SPASA

T. D. Džouns
TRAŽI SE PRAVI MUŠKARAC

Edicija: Bebe donose sreću

Misti Sajmon
BUKET ZA MOJU VOLJENU

„Ne.“ Odmahnuo je glavom. „Ne možemo da nastavimo.“

„Zašto ne bismo mogli? Zašto ne bismo nastavili tamo gde smo stali? Imali smo *nešto*, zar ne, gradili smo nešto dobro, istinski vredno, nešto stvarno?“

„Zaista je bilo tako“, priznao je. „Ti si jedina koja me je upoznala onakvog kakav zaista jesam. Ali zar ne shvataš? Od mene nikad nećeš dobiti ono što želiš.“

„Nikad nisam ništa ni htela od tebe. Ti si jedina dobra stvar koja mi se desila otkako sam došla ovamo. Samo sam želela da mogu da te zagrlim, da se ujutru budim pored tebe, da te volim. Zar ti nisi želeo isto?“

LUKA SPASA

Ajla Grej

*Posvećeno
Kao i uvek,
mojoj maloj gospođici Emili*

Prvo poglavlje

Talasi Luke spasa udarali su u korito trajekta koji se odvažio da se probija uzburkanim morem. Dugi uvojci Devon Braun vijorili su se na vetru dok se držala za ogradu i gledala prema zaklonjenom ostrvu Šel, koje se jedva naziralo. Ni kopno se nije bolje videlo. Magla i vodena izmaglica prikladno su skrivali ono od čega se opraštala.

Devon je pojačala grozničavi stisak kad se trajekt zaljuljao na jakim talasima. Dlanovi su joj se oznojili. „Gde li mi je bila pamet?“, promrmljala je u bradu, naprežući se da vidi obrise ostrva ispred sebe.

Još jedan mlaz slane vode naterao ju je da pusti ogradu i odmakne se. Obazrivo je koraknula unazad. Taman je počela da se okreće, a onda se sudarila s nekim putnikom trajekta. Udarac je bio dovoljno jak da je izbacila iz ravnoteže. Pala je na palubu.

„Trebalo bi da gledaš kuda ideš.“ Visoka prilika nadvila se nad njom.

Devon je otresla prljavštinu s dlana. Osetila je kako joj slana voda natapa farmerke na zadnjici. Podigla je pogled, spremna da ljutito odbrusi čoveku, ali jezik joj se uvezao kad je videla kako mu bela majica lepo prijanja za telo. „Izvini, nisam te videla!“

„Uhvati me za ruku!“ Nagnuo se i ispružio ruku.

Rado je prihvatila ponudu, a on ju je bez imalo napora povukao na noge. Devon ga je uhvatila za nadlakticu, pokušavajući da povрати ravnotežu. Ledeni pogled njegovih plavih očiju prešao je s njenog lica na šaku kojom ga je držala.

„Izvini.“ Sklonila je ruku i pogledala na sat. Vožnja trajektom trebalo je da traje dvadeset pet minuta, ali već su kasnili osam minuta.

„Znaš li koliko ima do...“ Nije završila rečenicu već je skočila unazad kako bi izbegla još jedan mlaz vode.

Čovek je odmahnuo glavom. „Trebalo je da ostaneš na kopnu ako se *toliko* plašiš.“

„Možda je najbolje da čekam u automobilu.“ Devon je prevrnula očima i pošla prema džipu parkiranim nekoliko metara dalje.

„To voziš?“, promrmljao je iza nje. „Pa, nadam se da se bolje snalaziš u kolima nego na brodu.“

Devon nije obratila pažnju na tu podrugljivu opasku. „Hej“, pozvala ga je trenutak pre no što je uhvatio bravu belog kamioneta parkiraniog u redu ispred nje. „Živiš li na ostrvu Šel?“

Pogledao ju je preko ramena. „Da, pa šta?“ Bez daljih reči, seo je za volan.

Divota! Stresla se pri pomisli na novi susret s njim. Devon je uskočila u džip, u koji je natovarila nešto stvari. Dobovala je prstima po volanu i brojala sekunde do trenutka kad će se ponovo naći na suvom, čvrstom tlu.

Sirena je zaparala vazduh. Trajekt se još jednom trgao i onda su motori utihnuli. Devon je gledala kako posada vezuje trajekt u luci i spušta rampu. Upalila je

motor i pogledala beli kamionet. Čovek se zagledao u nju, a onda joj je mahnuo da prođe. Prešla je rampu.

Devon je odahnula. Ponovo je na čvrstom tlu. Na kraju pristaništa dočekali su je mala porodična prodavnica i restoran. Preko puta ulice, bila je stara trošna krčma naspram koje je i motel Bejts, iz Hičkokovog filma *Psiho* izgledao primamljivo. Vozila je jednom, prilično oronulom trakom puta, koja je postala uža kad je počela strmo da vijuga uzbrdo. Ubacila je menjač u manji prenos i pazila da ne pređe ograničenje brzine.

Nagazila je kočnicu kad je drum izbio na centar grada. *Morski vuk* je jedini bar na ostrvu, a ionako bi teško promašila kafić s takvim imenom, koje asocira na iskusnog moreplovca, možda gusara ali sasvim izvesno promiskuitetnog čoveka.

Polako je vozila i prelazila pogledom po izlozima s obe strane. Na kraju Glavne ulice, pre nego što drum nastavi uz senovita brda, videla je tablu na kojoj je naslikan buldog s podrugljivo iskeženim zubima i mornarskim šeširom. Nije bilo greške, to je taj bar. Parkirala je u nepopločanom prolazu pored zgrade i izašla.

Otvorila je vrata i setila se svih kaubojaca koje ju je otac terao da gleda. Drvene daske škripale su kao pod starog saluna. Šank je bio ispresecan urezima napravljenim nožem, čak su i barske stolice izgledale jednako oronulo.

Ostatak prostorije bio je ispunjen drvenim stolovima i svim vrstama sedala, od stolica s visokim naslonom do klupa, ali izgledao je čisto. U drugom uglu nalazio se podijum visok pedesetak centimetara.

Kakve li žive svirke imaju ovde, zapitala se a onda spazila srebrni blesak na sredini podijuma.

„Nema šanse!“ Devon se približila. Osvrnula se da se uveri da je niko ne gleda, i popela se da bolje vidi. Sranje! To zaista jeste prava pravcata šipka za striptizete. Niko nije spomenuo da je *Morski vuk* striptiz bar.

Devon je uzmakla i umalo nije pala s podijuma. Obuzeo ju je neodoljivi nagon da pobegne. Samo treba da priđe vratima i naći će se napolju. Ovo protraćeno putovanje postaće samo ružan san kojem će se jednog dana smejati.

„Ti si sigurno Devon.“ Jedna žena je istupila iz senki i pružila joj ruku. „Ja sam Dajana, vlasnica bara.“

Prihvatila je ispruženu ruku. „Drago mi je.“ Devon se oduševila kratkim plamenim uvojcima koji su sago-vornici uokvirili lice.

„Šejn mi je ispričao mnogo toga lepog o tebi“, dobacila je Dajana preko ramena, uputivši se prema šanku.

„Pa“, promucala je, pitajući se šta li je njen bivši poslodavac rekao o njoj, „znaš da on ima običaj da preteruje.“ Devon je pošla za njom i osmotrila mesto na kojem bi trebalo da radi. Uprkos prvobitnim sumnjama, šank je imao sve neophodne potrepštine i bio je dobro snabdeven.

„Još nikad nisam zaposlila devojkicu da radi u šanku.“ Dajana je prekrstila ruke na grudima i zagledala se u Devon. „Zima i razdražljivi mamlazi koji dolaze ovamo, jedino su što je gore od plate. Pet dana napornog rada, sve vreme na nogama. Nedelja i ponedeljak su slobodni.“

Izvadila je bocu viskija i dve čaše pa natočila. „Potreban mi je neko ko zna šta radi.“ Gurnula je

jednu čašu prema Devon. „Neko ko ume da vlada situacijom i na koga mogu da se oslonim.“ Iskapila je viski i tresnula praznom čašom o šank. „Šejn misli da si to ti. Jesi li?“

Devon je zavrtela tečnost boje ćilibara u čaši. „Kad sam radila kod Šejna, samo mi je sreda bila slobodan dan. Njegov kafić u Bent Kriku je manji od ovog, ali meštani su pili kao smukovi.“ Iskapila je viski u jednom gutljaju i tresnula čašu pored Dajanine. „Dakle, ako tražiš nekoga ko ume da se snalazi za ovim šankom, to sam ja. Samo...“

„Šta?“

„Ono.“ Devon je pokazala na šipku na sredini podijuma. „Ima li stvarno...?“

„Striptizeta? Ovo je jedino mesto na ostrvu Šel koje ima striptizete.“ Ponosno se osmehnula.

„Ne očekuješ od mene...?“ Devon se bojala da završi rečenicu. Ako je svlačenje deo posla, onda je pred njom dugo putovanje natrag trajektom.

Dajana je spustila pogled s njenog lica na grudi. Podigla se na prste da joj odmeri i noge. „Ne, Viktorija i Hejli su malo više...“, stavila je šake ispred grudi da naglasi, „...obdarene.“

„Oh.“ Devon je spustila pogled na dekolte koji se jedva nazirao ispod njene majice na bretele. „Dakle, da li ti...?“ Pokazala je na podijum.

Dajana se lukavo osmehnula. „Povremeno otpavam koju pesmu. Ali moji šankeri moraju da rade ono za šta su plaćeni: da služe piće. Tako da ćeš zadržati odeću na sebi.“ Počela je da ređa čaše ispod šanka. „U svakom slučaju, Šejn je rekao da ćeš se danas dovesti kolima iz Bent Krika. Koliko ti je trebalo?“

„Oko četiri sata, pre vožnje trajektom.“

„Toliko daleko hoćeš da pobegneš, a?“

„Molim?“

„Šejn mi je ispričao kakve probleme si imala sa majkom i polusestrom. Čoveče, a mislila sam da je *moja* mama luda.“

Devon se uzvrpoljila. „Pa, znaš da Šejn voli da brblja. Ništa što se desi u Bent Kriku ne može ostati tajna čim on sazna za to.“

„Istina.“ Dajana joj je pružila fasciklu s klipsom za koju su bili zakačeni list papira i olovka. „Pretpostavljam da umeš da vodiš računa o zalihama. Imaš li pitanja?“

Devon je prešla pogledom po poznatoj tabeli i spustila fasciklu u stranu. „Šejn je spomenuo da ću imati smeštaj. Je li to u ovoj kući?“

„Uglavnom puštam devojke da stanuju u sobama na spratu, ali Hejli i Viktorija su ionako previše blizu jedna drugoj. Moja majka je vlasnica pansiona. Možeš da odsedneš tamo.“

Devon je brzo zahvalila. Bilo joj je dovoljno teško da živi u istoj kući s dve žene i tri devojčice u Bent Kriku. Tražila bi đavola ako bi delila još manji prostor s dve striptizete. „Onda ću otići da se smestim tamo. Stići ću da se vratim za večernju smenu.“

„Večeras?“ Dajana je skupila usne i namrštila se. „Jesi li sigurna? Vožnja je bila duga. Zar ne želiš da se malo odmoriš ili da razgledaš ostrvo?“

Devon je slegla ramenima. „Šta ovde uopšte ima da se radi?“ Prišla je velikom prozoru u prednjem delu bara i pogledala pustu ulicu. „Mislim, zabave radi.“

Dajana se zakikotala. „Seks; mnogo seksa. A onda svi dođu ovamo na piće.“

„Seks i piće“, ponovila je Devon. „Valjda ne možeš pogrešiti s tim.“

„Ostrvo Šel je mirno mesto na kojem se ne dešava ništa. Imaš ovaj bar, jedan restoran, jednu prodavnicu i motel.“

Devon je klimnula glavom. „Videla sam ih na putu ovamo.“

„Tamo je i gvoždarska radnja.“ Dajana je pokazala na drugu stranu ulice. „U sledećoj ulici je market u kojem možeš naći sve. Imamo doktora koji živi na ostrvu, policajca koji provodi gotovo svako veče ovde, školu i sveštenika. On ne dolazi ovamo. Za slučaj da poželiš da ga potražiš, parohijski dom je odmah pored crkve.“

„Kupila si me kad si rekla da je mirno i da se ništa ne dešava“, našalila se Devon.

„Ono što ne možeš da nađeš na ostrvu, neće ti ni trebati. A možeš da odeš i do Šorlajna, tamo ima svega.“

„Koliko god uzbudljivo to zvučalo, mislim da ću ipak večeras početi da radim.“

Dajana se ozarila. „Odlično! Počecu da vrištim ako budem morala da natočim još jedno piće.“ Pokazala je na vrata. „Produži ovim prolazom do sledeće ulice. Skreni desno i zaustavi se ispred treće zgrade. Ne možeš promašiti.“

Devon je već stigla do vrata kad je Dajana dodala: „Ne daj mojoj majci da te davi pričom. Gora je od Šejna kad je reč o ogovaranju, samo što je manje pakosna.“

„Imaću to na umu.“ Zatvorila je vrata i ušla u džip.

Zagledala se niz zemljani put delimično zaklonjen krošnjama drveća. Je li spremna za ovo? I dalje može da se vrati; da se podvijenog repa vrati starom životu.

Ili može da uradi ovo; da se odvaži na nešto novo i nepoznato.

Uzdahnula je, ubacila u brzinu i krenula prašnjavim putem prema sledećoj ulici.

Drugo poglavlje

Brže bi stigla peške, ali Dajana je bila u pravu. Nemoгуće je promašiti pansion. Ne samo da je jedini na ostrvu, već svetloplava zgrada odudara od ostalih.

Popela se na trem betonskim stepenicama ofarbanim u belo, i pokucala. Potom je ponovo pokucala i sačekala. Žaluzine su se otvorile i starija žena ju je prostrelila pogledom s druge strane.

Odškrinula je vrata. „Šta hoćeš?“

„Zdravo.“ Devon je zaškiljila da je bolje pogleda. „Jeste li vi gospođa Foster?“

Žena je čvršće stegla vrata. „A ko pita?“

„Dajana me je poslala.“ Ženin zbunjen pogled odao je da ne zna o čemu je reč. „Rekla je da mogu da dobijem sobu ovde.“

Starica je živnula. „Ti si sigurno nova cura.“ Širom je otvorila vrata.

„Ja sam Devon“, predstavila se i rukovala sa stari-com. „Devon Braun.“

„Uđi, uđi.“ Starica joj je štapom dala znak da uđe. „Ja sam Telma Foster. Dobro, okreni se da te vidim.“

Devon se uzvrpoljila pod pomnim pogledom gospođe Foster. Maltene je očekivala da je starica zamolila

da napravi piruetu i okrene se ne bi li je bolje videla. „Ne izgledaš kao one kurve“, rekla je kad se nagledala. „Molim?“, zakrklja Devon.

„One druge devojke, one koje se svlače. Ne dozvoli da te prevare. Ne izgledaš kao one. Deluješ kao fina cura.“

„Hvala“, zapišta Devon. Sad je jedva čekala da upozna devojke. Kako li se beše zovu? Gospođa Foster ih zove „kurvama“, ali sigurna je da ih je Dajana nazvala drugačije. „Ja radim u šanku pa se neću skidati. I, mogu li da vas zovem Telma?“

Gospođa Foster se podsmehnula i lupnula štapom. „Dušice, imam sedamdeset šest godina. A ti?“

„Ovaj, trideset dve.“

„Možeš me zvati gospođa Foster.“ Namestila je naočare. „Izgledaš premlado da bi radila za šankom.“

„Dovoljno sam stara.“ Devon se trudila da ne prasne u smeh. Navikla je da joj pijanci govore da je premlada kad joj se udvaraju, ali ne i male, sede starice koje žive u plavoj kući usred nedodije.

„Odakle si?“ Gospođa Foster je nastavila isleđivanje.

„Iz Bent Krika“, odgovorila je nezastrašena.

„Šta je s porodicom?“ Starica joj je pogledala ruku da vidi nosi li burmu. „Žive li i dalje u Bent Kriku?“

„Nemam muža, decu ni momka.“ To jeste istina, ali nije zašla u pojedinosti o drugim porodičnim vezama. Što ih manje pominje to bolje.

„Otkud to da si došla čak ovamo?“

„Morala sam da se sklonim i počnem iz početka.“

„Da se skloniš?“ Gospođa Foster se uhvatila za tu reč. „Da se skloniš od čega? Jesi li u nekoj nevolji?“

„Ne, ne, ne!“ Devon se razmahala. „Ništa slično.“ Šta li se starici vrzma po glavi? „Živim u istom gradu

celog života. Samo mi je potrebna promena okruženja, nešto drugačije.“

„Je li ono tvoje terensko vozilo?“ Gospođa Foster je razgrnula zavesu i zagledala se kroz prozor.

„Jeste.“

„Žene uglavnom to ne voze.“

„Pa“, počela je Devon, kao da se brani, „Bent Krik je na brdovitom terenu, a kiša i sneg odnose puteve. Bilo mi je potrebno nešto pouzdano, a ne lepo.“

Gospođa Foster se osmehnula. Znači li to da je položila ispit?

„Doručak je svakog jutra tačno u sedam. Večera je tačno u šest. Tvoja soba je na drugom spratu. Uz stepenice, pa desno. Samo je još Deni odseo ovde, živ bio. Imate samo jedno kupatilo koje ćete morati da delite. On može da ti pomogne da doneseš stvari, kad dođe.“

„Ne treba mi pomoć“, odgovorila je Devon, zaokupljena time što će morati da deli kupatilo s neznanцем. „Nisam ponela mnogo stvari.“

Uzela je tašnu, pohabani ranac i izanđalu vojničku torbu sa zadnjeg sedišta i prebacila ih preko ramena. Pružila je ruku ispod sedišta i napipala očevu staru batinu od čvrstog drveta. Počela je da je izvlači, predomislila se i vratila je na mesto. Možda će joj dobro doći za šankom *Morskog vuka* u nekoj burnoj noći.

Ispravila se i pogledala stepenište koje je izgledalo kao da će se urušiti. Isprobala je ogradu. Pošto se uverila da je drvena grozota dovoljno čvrsta, stala je na prvi basamak. Umorno škriputanje dozvalo je gospođu Foster iz dnevne sobe.

„Ovo će ti biti potrebno.“ Pružila joj je stari mesingani ključ. „Moraš da povučesh kvaku prema sebi. Nekad se zaglavi.“

„Hvala.“ Prihvatila je ključ i načinila još jedan bučni korak.

Gospođa Foster se oglasila pre nego što je uspela da umakne. „Još nešto.“ Lupkanje njenog štapa se približilo. „Znam šta one žene tamo rade. Toga ovde neće biti.“

Devon je klimnula glavom. O čemu god da je stari- ca pričala, dovoljno ju je ražestilo da pripreti prstom.

Sapunica na TV-u dozivala ju je da se vrati u dnev- nu sobu. Gospođa Foster je popravila punđu pa se odgegala niz hodnik.

Devon je provirila u dnevnu sobu i ugledala bocu brendija pored polupune čaše na stolu. Postarala se da zapamti to. Obezbediće gospođi Foster zalihe omi- ljenog pića da bi osvojila njenu naklonost.

Dok se popela na drugi sprat, činilo joj se da su torba i ranac mnogo teži nego što zaista jesu. Spu- stila ih je i počela da petlja s lepljivim vratima. Posle malo cimanja i mnogo psovanja u bradu, uspela je da otvori vrata.

„Blagi bože“, prošaputala je kad je pogledala unu- tra. Soba je ostala zarobljena u istom veku u kojem je kuća sagrađena. Ušla je, ali nije mogla da skre- ne pogled s ogromnih ružičastih ruža na linoleumu. Gotovo se spotakla na ćilim u sredini sobe.

Zarđali metalni okvir kreveta zaškripao je kad je spustila stvari na njega. Sela je na ivicu, pomolila se da je dovoljno stamen da izdrži njenu težinu i zagnjurila glavu u šake. Zaplakala bi da nije toliko besmisleno. Ispružila je ruku prema prastaraj lampi na noćnom stočiću i povukla lanac s perlicama. „To!“, uskliknula je kad se svetlost upalila. Bar ima struju.

Osvrnula se po ostatku slabo nameštene sobe. Prešla je prstima po toaletnom stolu koji se zaljuljao pod njenim dodirom, zastala ispred prašnjavog ormana u uglu. Otvorila je vrata i zakašljala se zbog jakog mirisa naftalina. Imaće gde da okači odeću kad se orman izvetri.

Radijator premazan debelim slojem farbe, stajao je ispred zazidanog kamina, i verovatno zimi grejao sobu. Nažalost, tek je kraj proleća. Već je zagušljivo, a neće biti bolje kad nastupe letnje vrućine. Devon je otvorila oba prozora ne bi li svež vazduh odagnao ustajali vonj.

Pogledala je u uski hodnik, pokušavajući da se ne obazire na tamno drvo i odvratnu zelenu boju koji su ukrašavali zidove drugog sprata.

Vrata naspram njenih bila su zatvorena. To je Denijeva soba, zaključila je pošto su vrata kupatila bila odškrinuta. Mesingane slavine i pločice na podu kupatila bili su najsavremeniji predmeti u kući. Ali kamenac oko kade i umivaonika, mrlje na ogledalu i podignuta klozetska daska, otkrili su joj da je prošlo mnogo vremena otkako je neko oribao tu prostoriju.

Otvorila je kredenac ispod umivaonika i otkrila da je prazan. Nije bilo sapuna, peškira, sredstava za čišćenje niti jedne jedine kuglice vate; očigledno je da samo muškarac koristi kupatilo.

Vratila se da raspakuje stvari. Izvadila je budilnik i stavila ga na noćni stočić. Uzela je belu majicu i plave farmerke iz vojničke torbe. Potom je izvukla čizme koje je razgazila u kafiću u Bent Kriku, ali ipak je odlučila da obuđe cipele na šniranje s ravnim đonom. Dajana nije spomenula pravila oblačenja i zato je Devon izabrala tu uobičajenu i udobnu odevnu kombinaciju.

Na kraju je izvadila uramljenu fotografiju iz torbe. Pogledala je muškarca i devojčicu koji su joj se osmehivali kroz staklo, i prešla vrhovima prstiju po njihovim licima.

Stavila je ram na noćni stočić pored budilnika, a zatim počela da se sprema za posao. Presvukla se, popravila ajlajner i karmin, vezala kosu boje maha-gonija u rep.

Podigla je privezak za ključeve i stavila ključ koji joj je gospođa Foster dala, pored onih od džipa. Zastala je na vratima da pogleda novo okruženje. Nehotice se zapitala je li ispravno odlučila. Zar zaista želi da bude ovde?

Dotakla je levi bok. Podsetnik na poslednji susret s polusestrom urezao joj se u kožu. Posekotina je bila ispuščena i pokrivena krastom, ali zarastala je.

Zatvorila je vrata i gotovo strčala stepenicama – još jedan korak ka oporavku.